

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Велики Преслав, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКИ ПРЕСЛАВ, I СЪСТАВ, НО, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Дияна Д. Петрова

при участието на секретаря Женья С. Проданова
като разгледа докладваното от Дияна Д. Петрова Административно
наказателно дело № 20233610200260 по описа за 2023 година

Производство по чл. 59 и сл. от ЗАНН, образувано въз основа на жалба от К. И. К. с ЕГН *****, с адрес гр.***** срещу Наказателно постановление №5/14.06.2022 г., издадено от кмета на Община Велики Преслав, Област Шумен.

В обстоятелствената част на жалбата се съдържат доводи за незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата. Твърди че е в невъзможност да паркира автомобила си на друго място, поради спорове със съсобственика на сградата.

Въззиваемата страна се представлява в съдебно заседание от пълномощник-юрисконсулт, излага становище, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон и моли съда НП да бъде потвърдено изцяло.

Съдът, като обсъди материалите по приложената административнонаказателна преписка и събраните по нея, и в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства, прецени ги поотделно и в тяхната съвкупност, установи от фактическа страна следното: жалбоподателят на 26.05.2022 г. около 16.10 часа паркирал собствения си лек автомобил „Фолксваген Голф“ с ДК№***** в гр.В.Преслав, ул.***** върху тротоара. Жалбоподателят бил многократно предупреждаван от органите на РУ-В.Преслав да не паркира на тротоара пред дома си и да го премести. На същото място и дата полицейските служители на РУ-В.Преслав- Р. И. и Ж. М. извършили проверка на жалбоподателя и за установеното нарушение съставил АУАН за нарушение по чл.19, ал.1, т.1 от Наредба №1 за опазване и поддържане на обществения ред, чистотата и имуществото, предназначено за общо ползване на територията на Община Велики

Преслав. АУАН бил съставен в присъствието на нарушителя, който отказал да го подпише, но получил екземпляр от същия. Въз основа акта било издадено и обжалваното НП.

Горната фактическа обстановка съдът счита за установена от приетите по делото писмени доказателства и показанията на разпитания свидетел, които съдът кредитира изцяло, като последователни, непротиворечиви и логични.

При така установените фактически положения, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Последната е подадена от надлежно лице, имащо качеството на нарушител в законоустановения 14-дневен срок, ето защо същата е допустима.

Относно основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА. В тази насока, съдът взе предвид следното:

Изложената фактическа обстановка, която не се оспорва и от страните, съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства, обективирани в гласните и в писмените доказателствени средства.

Настоящият състав след извършена проверка за законност, констатира, че при издаването на наказателното постановление е допуснато съществено нарушение на процесуалния закон. Видно от АУАН нарушителят е отказал да го подпише при съставянето му. Получил е екземпляр от същия, което е удостоверено с неговия подпис. Следва да се има предвид, че това са два различни етапа от административно наказателното производство. Отказът на нарушителя да подпише акта и съответно удостоверяването на този отказ със свидетел се прави от гледна точка на това, да се удостовери по един безспорен начин, че същият е запознат със съдържанието му, че му е прочетен актът, че са му разяснени правата и задълженията по него. Видно от приложеният по делото АУАН е, че свидетел на отказа на нарушителя да подпише акта е посочения за свидетел по установяване на нарушението и съставянето на АУАН – Ж. М.. С последното е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, с което също е нарушено правото на защита на жалбоподателя. В тази връзка следва да се отбележи, че процесуалният закон-ЗАНН урежда четири категории свидетели, които е допустимо да присъстват при съставяне на акта и да го подпишат. Първата-свидетели, присъствали при извършване на нарушението, а именно лицата, възприели пряко и непосредствено един или повече елементи от състава на нарушението и/или личността на нарушителя, и които в най-голяма степен биха могли да допринесат за изясняване на обективната фактическа обстановка. Втората-свидетели, присъствали при установяване на нарушението, а именно лицата, възприели факти и обстоятелства относими към датата, мястото и условията, при които съответният контролен орган е възприел елементи от състава на нарушението или данни за неговия извършител, и чиито показания биха могли да дадат ясна представа за това, дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно обективирани в акта. Третата-свидетели, присъствали при съставяне на акта, а именно това са лица както от посочените по-горе две групи, така и лица, които не са възприели нито факта на извършване на нарушението, нито условията, при които то е било установено, а единствено обстоятелствата, свързани с реда на изготвяне на акта. Четвъртата-свидетели на отказа на нарушителя да подпише акта, а именно това са лица, чието участие се налага, само в случай, че лицето, посочено като нарушител, се възползва от процесуалната възможност по чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Видно от изложеното, тези четири категории свидетели, удостоверяват различни факти и обстоятелства. Ето защо, според настоящата

инстанция, за да не възникнат съмнения в обективността и безпристрастността на актосъставителя и в истинността на отразеното от него в обстоятелствената част от акта, свидетелят по чл. 43, ал. 2 от ЗАНН следва да е лице, различно от свидетелите по чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. До този извод настоящият състав достига и анализирайки разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и ал. 3, чл. 42, т. 7 от ЗАНН и чл. 43, ал. 2 от ЗАНН. Изрично според нормата на чл. 42, т. 7 от ЗАНН като реквизит на акта следва да бъдат посочени имената, точните адреси и ЕГН на свидетелите по акта. Съгласно чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, имената и точният адрес на който се отбелязват в акта. По аргумент от последното, и след като съгласно чл. 42, т. 7 от ЗАНН в акта като негов реквизит се посочват данните на лицата, свидетели при извършване, респективно при установяване или при съставяне на АУАН, то следва единствения извод, че свидетелят при отказа следва да е лице различно от другите по-горе посочени свидетели. Нарушението на посочените правила е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна изцяло на процесното наказателно постановление, без да се разглежда спора по същество и да се обсъждат другите доводи и възражения на жалбоподателя.

За пълнота следва да се отбележи следното:

Служебно известно е на настоящия състав, че жалбоподателя К. К., е с установено по ЧНД№102/2022 г. по описа на ВПРС в производство по прилагане на принудителни медицински мерки по чл.427 и сл. от НПК, психично заболяване с ДИАГНОЗА: биполарно афективно разстройство, хронифицирано без светли периоди. От събраните писмени и гласни доказателства по ДП№212/20 г., съдът приема за установено, че К. И. К., на 06.04.2020 г. в гр.Велики Преслав се закарал с палей на С.А./негов племенник/, както срещу имуществото му на значителна стойност, така и срещу телесната му неприкосновеност и това закарване предвид поведението на К., е възбудило основателен страх за осъществяването му, с което от обективна страна осъществил деянието включено в състава на престъплението по чл. 320а от НК, както и че на същата дата в гр.Велики Преслав от обективна страна осъществил деянието включено в състава на престъплението по чл.144, ал.1 от НК. С посочената експертиза е установено, че поведението на К. към момента на извършване на деянията е било психопатологично мотивирано от болестно повишен стремеж от активност, хипоманиен синдром, разтормозеност на влеченията, което състояние се приравнява към продължително разстройство на съзнанието. Към момента на деянията, същият не е могъл да разбира свойството и значението на извършваното и да ръководи постъпките си. Поради което, вещото лице предлага провеждане на принудително лечение в стационарна форма в обикновено психо-неврологическо заведение. Експерта счита, че лечението му може да се провежда в обикновено психиатрично заведение, за продължително време в ДПБ с.Царев брод. Поради което с влязло в сила на 24.06.2022 г., по отношение на К. К. е постановено принудително лекуване в обикновено психо-неврологическо заведение – Държавна психиатрична болница с. Царев брод, област Шумен,като последния е постъпил в лечебното заведение на 10.06.2022 г.

Установеното, макар и в друго наказателно производство психично заболяване на нарушителя, което води до продължително разстройство на съзнанието и което не му е позволявало да разбира свойството или значението на извършеното, или да ръководи постъпки си в периода 06.04.2022 г. до хоспитализацията му на 10.06.2022 г. Към момента на извършването на деянието – 26.05.2022 г. жалбоподателят е бил под влияние на психотичните си изживявания, които са ръководили действията му. Заболяването на жалбоподателя се квалифицира като

продължително разстройство на съзнанието, което е предпоставка, за да бъде прието, че същият е невменяем. Според препращата норма на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съгласно чл. 33, ал.1 от НК не е наказателно отговорно лицето, което действа в състояние на невменяемост-когато поради продължително или краткотрайно разстройство на съзнанието не е могъл да разбира свойството или значението на извършеното или да ръководи постъпките си. При наличието на медицинския критерий - продължително разстройство на съзнанието следва да се разгледа и другият критерий – юридическият, който отразява степента, в която е засегнато съзнанието на едно лице, което е лишено от способността да съзнава общественото значение на извършените от него действия или съзнателно да ги ръководи и затова се изключва неговата отговорност за тези действия. Тук се различава интелектуален и волеви момент. Интелектуалният е свързан със засягане на съзнанието относно разбирането на свойството и значението на постъпките, а волевият с възможността да ръководи постъпките, което означава, че съзнанието му е засегнато по такъв начин, че то не може да формира прегради, за да се противопостави на определено поведение. В настоящия случай, според изготвената съдебно-психиатрична експертиза, жалбоподателят страда от биполарно афективно разстройство, хронифицирано без светли периоди- заболяване, което попада в категорията продължително разстройство на съзнанието, което изключва вменяемостта.

С оглед на изложеното съдът прие, че към момента на деянието жалбоподателят се е намирал в състояние на невменяемост поради заболяване, което се квалифицира като продължително разстройство на съзнанието, което не му е позволявало да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си.

Съгласно чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред, следователно за да бъде едно деяние квалифицирано като административно нарушение следва да отговаря на изискванията на чл. 6 от ЗАНН. Изследвайки субективната страна на извършеното, съдът предвид доказателствата по делото достигна до извод, че жалбоподателят се е намирал в състояние на невменяемост към момента на извършване на деянието, за което е санкциониран по административен ред. Това обстоятелство, на основание чл. 11, ал. 2 ЗАНН, вр. чл. 33, ал. 1 НК изключва отговорността на нарушителя, тъй като субект на административнонаказателна отговорност може да бъде само вменяемо лице. Следователно процесното деяние не се явява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, тъй като не е било извършено виновно от жалбоподателя.

Предвид изложеното, съдът счита че наказателното постановление следва да бъде отменено.

Съдът като съобрази изхода на спора, счита че не следва да бъдат присъждани разноси за юрисконсулско възнаграждение в полза на въззиваемата страна съгл. осн.чл. 63д от ЗАНН вр. с чл.143, ал.1 от АПК.

По отношение на изложеното в съдебно заседание искане от жалбоподателя:“искам съдебно решение да разрешите да си вкарвам колата в гаража..., става въпрос в двора да я вкарам да не е в гаража, а пред гаража.“ Съдът взе предвид служебно известното му обстоятелство, че с

Решение № 122/17.05.2019 г., постановено по гр.д.№275/2017г. по описа на РС-В.Преслав, влязло в сила на 27.09.2019 г., на основание чл. 32, ал. 2 от Закона за собствеността е разпределено използването на поземлен имот с идентификатор 58222.495.1594 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Велики Преслав, с адрес на поземления имот: гр. Велики Преслав, п.к. 9850, ул. „Витоша“ № 1, с площ 549 кв.м, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване (до 10 м), при съсед: 58222.495.2163, 58222.495.1603, 58222.495.1593, 58222.495.1590, 58222.495.1589, между съсобствениците му С.Й.А. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *****, А.Й.А. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***** и К. И. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. *****. Освен, че не е предмет на настоящото административнонаказателно производство, спора относно ползването на съсобствения имот е решено, с влязло в сила съдебно решение, поради което оставя искането без разглеждане, като недопустимо.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал.2, т.1 вр. с чл.58д, т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №5/14.06.2022 г., издадено от кмета на Община Велики Преслав, Област Шумен, с което на К. И. К. с ЕГН *****, с адрес гр.***** за нарушение по чл.19, ал.1, т.1 от Наредба №1 за опазване и поддържане на обществения ред, чистотата и имуществото, предназначено за общо ползване на територията на Община Велики Преслав на Община Велики Преслав и на основание същата разпоредба е наложено административно наказание ”Глоба” в размер на 50.00 лева, като неправилно и незаконосъобразно.

Оставя искането на К. И. К., направено в съдебно заседание на 09.11.2023 г., съдът в настоящото производство да се произнесе с решението, като разреши на жалбоподателя:“ да си вкарвам колата в гаража..., става въпрос в двора да я вкарам да не е в гаража, а пред гаража.“, като недопустимо.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с жалба пред Административен съд гр. Шумен по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс, на касационните основания, предвидени в НПК.

Съдия при Районен съд – Велики Преслав: _____